

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Lagermax spedice a logistika s.r.o.**, IČ: 48035131, se sídlem U Prioru 1, Praha 6, zastoupeného JUDr. Evou Koubovou, advokátkou se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 24.5.2010 č.j. 11 286/09-170100-21, č.j. 11286-2/09-170100-21, č.j. 11286-3/09-170100-21, č.j. 11286-4/09-170100-21, č.j. 11286-5/09-170100-21, č.j. 11286-6/09-170100-21, č.j. 11286-7/09-170100-21, č.j. 11286-8/09-170100-21, č.j. 11286-9/09-170100-21 a č.j. 11286-10/09-170100-21,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobami samostatně podanými Městskému soudu v Praze proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 24. 5. 2010, vydanými pod jednacími čísly uvedenými v záhlaví, domáhal jejich přezkoumání; soud žaloby spojil ke společnému projednání. Žalobce se domáhá zrušení těchto rozhodnutí, kterým jedním každým z nich bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu Praha 2 (dále jen „celní úřad“) ze dne 29. 4. 2009 č.j. 5478-10/09-176400-021 až č.j. 5478-19/09-176400-021. Dodatečnými platebními výměry bylo žalobci podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady(EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen „celní kodex“) dodatečně vyměřeno z důvodu nesprávného zařazení dováženého zboží do podpoložky celního sazebníku (Nařízení Komise (ES) č. 1282/2005, kterým se mění příloha I nařízení Rady(EHS) č. 2658/1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, verze 2006, dále jen „celní sazebník“) ve vztahu ke konkrétním, žalobcem jako nepřímým zástupcem podaným jednotným správním deklaracím (dále též „JSD“ nebo „celní prohlášení“), uvedeným ve výroku dodatečných platebních

výměrů šlo o dovozy zboží počínaje dnem 22.6.2006), clo, které bylo dodatečně zaúčtováno podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu.

Soud podané žaloby usnesením ze dne 2.9.2010 spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, neboť námitky ve všech žalobách jsou totožné a věci se týkají týchž účastníků.

Podle ust. § 69 s.ř.s. soud, vzhledem ke změně organizační struktury celní správy v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012Sb., ve znění zákona č. 407/2012Sb. ke dni 1.1.2013, namísto původního žalovaného Celního ředitelství Praha, které zaniklo, dále jednal na straně žalované s Generálním ředitelstvím cel, na něhož přešla pravomoc rozhodovat o řádných opravných prostředcích.

Žalobce v žalobách tvrdí, že vydaná rozhodnutí žalovaným jsou protiústavní, nezákonná a nepřezkoumatelná, a došlo tím ke zkrácení jeho práv.

V bodě II žalob poukazuje na to, že žalovaný v napadených rozhodnutích rekapituloval obsah jeho odvolání zkráceně a odkazuje na text odvolání.

Žalobní body vymezil takto:

1/ K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalobce namítal a namítá, že zboží, které mělo být údajně nesprávně zařazeno do podpoložky celního sazebníku, již není a nebylo celnímu úřadu při kontrole k dispozici *in natura* a není již takovéto zboží příjemcem Konsigna Handel k.s.(dále jen „příjemce“) v současné době dováženo a nebylo dováženo ani v době následné kontroly. Z „Předvolání k daňovému řízení“ ze dne 30. 3. 2009, z něhož se žalobce jako nepřímý zástupce příjemce zboží poprvé dozvěděl o proběhlé následné kontrole u příjemce a o jejích výsledcích, jakož i z jiných podkladů, podle žalobce plyne, že Celním úřadem byl při kontrole porovnáván „*popis zboží s obsahem internetových stránek, kde je zboží obecně popsáno*“, a že „*zboží bylo rozdílně popsáno v odstavcích 31 JSD, ale přitom podobně popsáno na dovozní faktuře a následně rozdílně zařazeno v odst. 33 JSD*“. Podle žalobce je otázkou, na základě čeho celní orgán s naprostou určitostí stanovil, jaké zboží (zcela konkrétně) bylo na zcela konkrétní JSD dováženo a jak tedy mělo být správně zařazováno, když sám při kontrole uvádí rozpory a pochybnosti. Celní úřad neuvádí, jak se při zařazení dle současných katalogů a internetových stránek, které obsahují aktuálně dovážené zboží, vyrovnal s cca 3 roky, které uběhly od dovozu zboží, které se rychle vyvíjí, když internetové katalogy žádnou „historii“ neobsahují, přitom jde o zboží s prudkým stupněm inovací, každý měsíc znamená propastný rozdíl v charakteru zboží, jeho funkci i v technickém provedení. Žalobce je přesvědčen, že ke ztotožnění zboží nemohlo dojít a je možné se pouze hypoteticky domnívat, jaké zboží bylo dovezeno. V dodatečných platebních výměrech celního úřadu je uváděna terminologie „kontrolní orgán konstatuje následující zjištění“ nebo „kontrolní skupina při určování správné podpoložky dospěla k závěru“, ale není uvedeno na základě čeho konstatuje a jak se vyrovnala s rozpory a pochybnostmi. Kromě internetových stránek je hlavním zdrojem informací jednatel příjemce, který dle dostupných podkladů očividně pouze „odsouhlasuje“ domněnky a závěry celního úřadu ve snaze neodporovat a mít kontrolu co nejrychleji za sebou, neboť důsledky ponese žalobce. I v napadeném rozhodnutí žalovaného se konstatuje, že jednatel příjemce „souhlasil a neměl žádné námitky ..., proti rozhodnutím se společnost ani neodvolala“. Kontrolní orgán vůbec neřešil, že od jedné a téže osoby (jednatele příjemce pana B.) šly odlišné informace v době dovozu a v době kontroly, na tento rozpor nebyl jednatel příjemce ani dotázán. Kontrolní skupinou sice byly udělány přehledné tabulky, avšak důkazy k tomu, jaké zboží bylo skutečně historicky vezeno, chybí.

Žalobce tvrdí, že zboží, které bylo skutečně propuštěno do režimu volného oběhu na základě JSD specifikovaných v napadených rozhodnutích, bylo zařazeno a procleno správně. Žalobce jako nepřímý zástupce zařazoval zboží na základě dostupných a předložených podkladů, svých odborných znalostí a nejlepšího vědomí, a to do položek celního sazebníku a zbožíového kódu na základě písemných pokynů příjemce zboží; o správnosti žalobce neměl důvod pochybovat, neboť příjemce zboží i jeho odesílatel jsou na rozdíl od účastníka osobami přesně obeznámenými s charakterem zboží a oba zařazovali předmětné zboží shodně. Zboží bylo navíc příjemcem a následně žalobcem zařazováno naprosto shodně s ostatními příjemci, kteří v té době obdobné zboží do České republiky dovážely, shodně jako žalobce zboží zařazovali i další spediční firmy od žalobce i příjemce nezávislé (např. Expeditors, Gebruder-Weiss) a provádějící zastupování příjemce i jiných dovozců shodného zboží v celním řízení. Dokonce stejným způsobem bylo a je zboží zařazováno i v ostatních zemích Evropské unie, kde se také o zařazení vedou diskuse a příslušná řízení. S těmito argumenty se žalovaný nijak nevypořádal, přitom jsou rozhodující nejen pro posouzení odpovědnosti žalobce jako nepřímého zástupce za správnost údajů, jak žalovaný poukazuje, ale právě rovněž z hlediska ztotožnění skutečně dovezeného zboží a z toho hlediska, zda zařazení konstatované nyní kontrolní skupinou je správné a jediné možné. Celní úřad se nijak nevypořádal s tím, že zboží zařazovali shodně ve stejné aktuální době odesílatelé, příjemci a různé spedice- nepřímí zástupci, jakoby tyto „důkazy“ neměly žádnou váhu ve srovnání s internetovými stránkami podobného „obecně popsání“ zboží a „přítakávání“ kontrolovaného příjemce.

Žalobce je přesvědčen, že úroveň znalostí o tomto zboží a jeho specifikaci se výrazným způsobem změnila od doby předmětných dovozů do současné doby, kdy je o správnosti zařazení ex post rozhodováno. Zejména např. u set-top- boxů a video /webových/ digitálních kamer, které byly v roce 2006 téměř neznámou novinkou. Kontrola provedená celním úřadem je kontrolou následnou, která jednak nemá k dispozici skutečně dovážené zboží v roce 2006 in natura a jednak posuzuje domněle dovážené zboží na úrovni dnešních znalostí a zkušeností a dle aktuálních internetových stránek.

Celní úřad v rozhodnutí uvádí, že v případě pochybností o celním zařazení měl žalobce možnost požádat celní úřad o fyzickou kontrolu před propuštěním zboží do navrženého režimu nebo požádat o závaznou informaci. Žalobce však případné pochybnosti o zařazení neměl, případně je odstranil tím, že komunikoval s ostatními spedity, s příjemcem jako osobou nejvíce znalou dováženého zboží a vyžádal si od nich pokyny k zařazení. Příjemce mu podával zcela jiné informace než nyní pravděpodobně celnímu úřadu. Žalobce navrhoval k důkazu doklady a výpovědi o komunikaci žalobce s příjemcem, tyto důkazy celní úřad neprovedl ani se s jejich návrhem nevypořádal. Provedení fyzické kontroly zboží celním úřadem při dovozu je možností teoretickou, pokud by se využívala v případě všech pochybností, pak by celní úřad nestihl nic jiného, propuštění by trvalo několik týdnů, což by zastavilo celé hospodářství. I kdyby v roce 2006 a 2007 povolal příslušný celní orgán k prohlídce zboží, domnívá se žalobce, že by po prohlídce se na zařazení nic nezměnilo a že by celní úřad na úrovni tehdejších znalostí shledal celní zařazení v pořádku. Totéž se týká i obstarání závazné informace, o kterou nebylo možné požádat dopředu, ale až když bylo konkrétní zboží dovezeno a jejíž vydání trvá řádově i několik měsíců. Tyto skutečnosti je pak nutno při posuzování jednotlivých případů státními orgány vzít v úvahu.

2/ Žalobce namítá, že řízení, které předcházelo vydání dodatečných platebních výměrů proti žalobci bylo nezákonné a zkracovalo významným způsobem žalobce na jeho právech. Žalobce jako nepřímý zástupce příjemce podával celní prohlášení svým jménem. O tom, že byla zahájena a probíhá následná kontrola žalobcem podaných celních prohlášení u příjemce, se žalobce vůbec nedozvěděl a nemohl tak uplatnit svoje práva - tato kontrola

probíhala více než 6 měsíců. Šlo o úkon zásadní, o jehož výsledky je opřeno vydání dodatečných platebních výměrů proti žalobci, jde o úkon neopakovatelný v tom smyslu, že právě při jeho provádění mohl žalobce uplatnit své námitky obsažené v odvolání a v žalobě. Žalobce nepopírá oprávnění provést následnou kontrolu a zahájit daňové řízení proti příjemci, je však toho názoru, že pokud je nepřímým zástupcem podávající svým jménem a na svou odpovědnost celní prohlášení, které je předmětem dalšího řízení a navíc výsledky tohoto řízení mají jít k jeho tíži, je jeho základním právem, aby byl o tomto řízení informován a mohl uplatnit svoje práva.

V dodatečných platebních výměrech celního úřadu z 29. 4. 2009 je v odůvodnění jako základní podklad citována následná kontrola u příjemce zahájená údajně dne 12. 2. 2008, která nebyla prováděna u žalobce, žalobce neví kdy a jakým úkonem byla zahájena. Dále je uvedeno, že dne 2. 9. 2008 vydalo Celní ředitelství Praha Kontrolní protokol o provedení následné kontroly č.j. 2634-27/08-170100-24, šlo o kontrolu u příjemce a tento protokol žalobce rovněž neobdržel. Dále se dodatečné platební výběry opírají o to, že s výsledky možného úniku na cle byl žalobce seznámen v Předvolání k daňovému řízení z 30. 3. 2009, které převzal 3. 4. 2009 tj. s výsledky daňové kontroly jako základního podkladu pro odpovědnost žalobce za možný celní únik byl žalobce seznámen 14 měsíců poté, co byla údajná následná kontrola někde zahájena a 7 měsíců poté, co byla někde ukončena.

V uvedeném Předvolání k daňovému řízení, kterým měl být žalobce seznámen s výsledky následné kontroly, je však jako hlavní podklad pro odpovědnost žalobce citován Kontrolní protokol ze dne 27. 8. 2008 (v dodatečných platebních výměrech je uváděn protokol z 2. 9. 2008), ani tento kontrolní protokol však žalobce neobdržel; v písemnostech celního úřadu uváděná data jsou pravděpodobně často uváděna nesprávně, neboť dle názoru žalobce nemají oporu ve správním spise a neváží se žádným prokazatelným a přezkoumatelným událostem.

Žalobce tedy tvrdí, že uvedení základních podkladů, ze kterých má odpovědnost žalobce vyplývat, je zcela nepřesvědčivé a nesrozumitelné, což zpětně podporuje mimo jiné rovněž pochybnosti žalobce o správně zjištěném skutkovém stavu věci.

U žalobce nebyla žádná následná kontrola nikdy zahájena ani provedena, takže nemohla být ukončena citovaným protokolem či protokoly různých dat a stejných jednacích čísel. Žalobci není formálně prokazatelným a nepochybným způsobem známo, kdy a proti komu a jakým úkonem byla celním úřadem citovaná následná kontrola zahájena. Ve spise není žádná listina o zahájení kontroly, není tedy jasné jaká konkrétní podezření celní orgán pro kontrolu měl a co bylo předmětem kontroly, jsou zde citovány jakési protokoly o podaném vysvětlení jednatele příjemce, přičemž žalobci není známo, o jaké protokoly se jedná, s žalobcem nikdo žádné protokoly nesepisoval a pokud byly tyto součástí následné kontroly, o které správní orgán píše, nikoliv však kontroly u žalobce nebo kontroly, které se žalobce účastnil, měly být po právní stránce se zcela jinými formálními náležitostmi, jiným poučením pro vyslýchanou osobu a jiným statusem tj. jako protokoly o ústním jednání v rámci daňové kontroly, nikoliv jako „protokoly o podaném vysvětlení“.

Nezákonnost postupu celních orgánů vůči žalobci vyplývá z nerespektování právního postavení žalobce jako nepřímého zástupce v celním řízení. Vzájemnému právnímu postavení žalobce a příjemce zboží se celní orgán v předmětném řízení končícím dodatečnými platebními výměry zcela vyhnul, takže platební výměry budí dojem, že řízení od samého začátku je řádně vedeno pouze proti žalobci. K odvolání žalobce Celní ředitelství v napadeném rozhodnutí sice chronologicky popisuje, jak jednotlivé úkony za sebou a vůči kterému ze subjektů byly vykonány, avšak o právním postavení subjektů a o tom, v jakých ustanoveních konkrétních právních předpisů mají jeho postupy oporu, mlčí. Z

popisu činnosti celního orgánu je zřejmé, že k žalobci přistupoval spíše jako k ručiteli za celní dluh příjemce (vůči kterému uplatnil pohledávku poté, co příjemce nezaplatil splátky), nikoliv jako k nepřímému zástupci v celním řízení, přičemž právní postavení obou jsou zcela odlišná. Pokud Celní ředitelství uvádí, že žalobce je společným dlužníkem s příjemcem, měly mít oba tyto subjekty od počátku shodná práva a shodné možnosti tato práva uplatnit. Námitky týkající se společného základu musí mít právo uplatnit kterýkoliv ze spoludlužníků(musí o probíhajícím řízení o základu vědět). Celní zákon ani zákon o správě daní a poplatků nemá samostatná ustanovení řešící společné závazky, tj. je třeba tyto instituty vykládat v souladu s normami občanského práva. Postupem, který zvolily celní orgány byl žalobce zkrácen na svých právech, a to zejména na právu na spravedlivý proces.

3/ Žalobce na základě informací o proběhlé následné celní kontrole a jejím výsledku, které má, zpochybňuje současně zákonnost provedení této kontroly jako takové. Celní kontrola je v podstatě daňovou kontrolou, musí splňovat veškeré požadavky podle daňového řádu a probíhat v souladu s ním a v jeho mezích. K tomu žalobce poukazuje na Nález Ústavního soudu ze 18. 11. 2008 sp.zn. I ÚS 1835/07, týkající se požadavku na daňovou kontrolu tj. na formální náležitosti jejího zahájení, náležitosti dokumentu o zahájení a průběhu kontroly, kdy Ústavní soud vymezuje mantinely, v nichž jsou povinny se správní orgány pohybovat, pokud jde o zjišťování, stanovení a vymáhání daňové povinnosti. Jestliže správní orgán tyto ústavněprávní a zákonné mantinely nerespektuje, je povinností správních soudů, aby tuto ochranu poskytly. Žalobce poukazuje na to, že daňová i celní kontrola je zásahem do privátní sféry subjektů a má ohledně pořizování důkazů vyšetřovací charakter a správní orgán je nadán velkou řadou vyšetřovacích pravomocí, které však musí být vykonávány v souladu se zákonem a musí mít zcela jasně dopředu seznatelný důvod, to je konkrétními skutečnostmi podložené, že konkrétní subjekt nesplnil své daňové či celní povinnosti a důvod zde musí existovat v době zahájení kontroly a musí být kontrolovanému subjektu sdělen, jednoznačně formulován a případná neústavnost postupu podle Ústavního soudu při zahájení kontroly nemůže být zhojena ani tím, že by v průběhu kontroly bylo prokázáno, že ke zkrácení daně skutečně došlo, neboť by tak povinnost byla dodatečnými platebními výměry stanovena od počátku neústavním způsobem. Potvrdilo-li Celní ředitelství Praha ve svém rozhodnutí o odvolání takový nezákonný postup, pokračovalo tím v porušování žalobcových ústavních práv. Náležitosti provedené celní kontroly je pak podle závěrů Ústavního soudu povinen z úřední povinnosti zkoumat soud. Z několika podkladů, které má žalobce k dispozici a které jsou citovány v rozhodnutí Celního ředitelství Praha i rozhodnutí předcházejících je zřejmé, že kontrola nebyla zahájena a vedena řádným způsobem, že důvody kontroly byly kontrolovanému subjektu, a to odlišnému od žalobce, až dodatečně sdělovány a zpřesňovány. K tomu poukazuje na str. 2 Kontrolního protokolu odkazující na datum 20. 3. 2008. Procesní postupy tak nebyly řádně dodrženy ani u žalobce ani kontrolovaného subjektu (např. údajné protokoly o podaném vysvětlení). Žalobce nadto nebyl kontrolovaným subjektem, proti němu měly výsledky kontroly pouze svědčit, výše celního dluhu pochází z řízení, které proti žalobci vedeno nebylo. Žalobce je tak přesvědčen, že výsledky touto nezákonnou kontrolou získané nemohou být způsobilým podkladem pro jakákoliv další rozhodnutí.

4/ Žalobce tvrdí, že podané celní prohlášení bylo při propuštění zboží do příslušného režimu potvrzeno celním úřadem a v souladu s ust. § 115 celního zákona je celní úřad oprávněn ověřovat správnost přijatých celních prohlášení a doklady, jež se vztahují k celnímu prohlášení a jež je doprovázejí, případně může požadovat, aby deklarant předložil doklady potvrzující správnost údajů uvedených v nich a může také zboží fyzicky zkontrolovat. Pokud má celní úřad pochybnosti o celním zařazení zboží, je oprávněn prověřit a zajistit případné důkazy. V daných případech celní úřad po ověření údajů

uvedených v celních prohlášení zboží propustil do navrženého režimu a akceptoval celní zařazení zboží, jak je navrhl deklarant.

5/ Žalobce poukazuje na ust. § 104 odst. 5 celního zákona, podle něhož, je-li výrokem rozhodnutí celního úřadu v celním řízení potvrzeno celní prohlášení podané písemně, stávají se obsah tohoto prohlášení a skutečnosti, podle nichž se zboží propustí, součástí rozhodnutí celního úřadu. Žalobce je toho názoru, že je povinností celního úřadu dbát, aby v jeho rozhodnutí byly uvedeny správné údaje, k čemuž má k dispozici, jak odborné znalosti tak potřebné informace a doklady. Podle § 127 celního zákona je oprávněn provádět následnou kontrolu po propuštění zboží do příslušného režimu a nasvědčuje-li tato kontrola tomu, že zboží bylo propuštěno na základě nesprávných nebo neúplných údajů, je oprávněn učinit opatření k nápravě. Žalobce tvrdí, že za nesprávné nebo neúplné údaje, za jejichž uvedení, respektive neuvedení může být žalobce postižen, lze považovat pouze údaje týkající se zboží jako takového (jeho kvality, materiálu, množství, ceny) nikoliv údaje týkající se zařazení do podpoložky celního sazebníku. Položka celního sazebníku, celní sazba zboží a částka cla a DPH jsou základními náležitostmi rozhodnutí o propuštění zboží do příslušného režimu ve smyslu § 104 celního zákona a je tedy celé věci celního úřadu, aby uvedl ve svém rozhodnutí správné údaje a bez ohledu na to, co navrhuje deklarant. Žalobce uvedl správně a úplně údaje charakterizující dovezené zboží a předložil ke zboží veškeré doklady, z rozhodnutí nevyplývá, že by při následné kontrole bylo celním orgánem zjištěna nesprávnost či neúplnost údajů týkajících se zboží jako takového; za správnost zařazení do příslušné podpoložky celního sazebníku a správné vyměření cla a DPH však odpovídá podle žalobce celní úřad. Proto žalobce navrhuje, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného a rovněž tak rozhodnutí vydaná celním úřadem v prvním stupni zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, že považuje napadená rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy s ohledem i na skutkový stav, který vyplývá ze spisu. Tento skutkový stav žalovaný s výslovným uvedením všech deseti rozhodnutí vydaných v celním řízení, konkrétních (JSD) při propuštění zboží do volného oběhu a údajů v nich uvedených uvedl a ke každému z nich pak konstatoval, že za účelem ověření správnosti vyměřeného cla a správnosti údajů uvedených těchto celních prohlášení zahájilo Celní ředitelství Praha následnou kontrolu u příjemce zboží a dne 2. 9. 2008 vydalo Celní ředitelství Praha Kontrolní protokol o provedení následné kontroly č.j. 2634-27/08-170100- 24, ve kterém bylo konstatováno nesprávné sazební zařazení zboží uvedených v položkách JSD. Dne 29. 4. 2009 celní úřad vydal dodatečné platební výměry, kterým žalobci vyměřil clo v konkrétní výši, přičemž ke každému JSD uvedl, z jakých důvodů se v konkrétních položkách deklarované zboží zařazuje do jiné položky celního sazebníku a s jakou celní sazbou (konkrétně na str. 2 až 5 tohoto vyjádření).

K námitce žalobce týkající se zkreslující rekapitulace obsahu žalobcem podaného odvolání žalovaný konstatoval, že mu z ust. § 68 odst. 3 správního řádu nevyplývá povinnost citovat celé znění odvolacích námitek, ale vypořádat se všemi námitkami uvedenými v odvolání a má za to, že v napadených rozhodnutích stručně zhodnotil obsah jednotlivých námitek formulovaných žalobcem do šesti bodů a zcela dostatečně se s nimi pořádal.

K námitkám formulovaným žalobcem pod bodem 1), že při následné kontrole nebylo k dispozici zboží *in natura* a v době následné kontroly jej příjemce zboží již nedovážel, žalovaný konstatuje, že nelze zpochybnit možnost provedení následné kontroly celními orgány podle § 127 celního zákona i přesto, že zboží již fakticky nebylo k dispozici,

protože bylo rozhodnutím v celním řízení propuštěno do režimu volného oběhu. Po propuštění zboží do navrženého režimu jsou celní orgány oprávněny provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla.

Námitkám žalobce, že *popis zboží byl při kontrole porovnáván s obsahem internetových stránek, kde je zboží obecně popsáno a polemice se správností sazebního zařazení celními orgány a k poukazu na rozpory a pochybnosti při kontrole, kdy celní orgán posuzuje podle žalobce domněle dovážené zboží na úrovni dnešních znalostí a zkušeností a k tvrzení žalobce, že nemohlo ke ztotožnění zboží dojít*, žalovaný opouje, že v daném případě se jednalo o přístroje, které jsou hotovými výrobky, jejich označení jsou uvedena na fakturách a jejich přesně popsané funkce lze nalézt v katalogích a prospektech a na jejich základě lze toto zboží zařadit do příslušné podpoložky kombinované nomenklatury. Ohledně správnosti zařazování složitých technických zařízení a specializovaného technického zboží při současném technologickém vývoji si žalovaný uvědomuje, že jde o složitý problém, ale připomíná, že v takto složitých případech má deklarant i možnost požádat o vydání závazné informace o sazebním zařazení. Vydání takové informace se žalobce nedomáhal, ačkoliv právě jen existence závazné informace podle čl. 12 celního kodexu Společenství by mohla založit dobrou víru žalobce. Smyslem závazné informace je zajistit podnikatelským subjektům určitou právní jistotu při výkonu jejich činnosti, aby byla ulehčena práce celních orgánů a aby byla dosažena větší jednotnost při použití celního práva (rozsudek ESD ze dne 29. ledna 1998, Lopex, C-315/96, Recueil, s. I-317, bod 19). Žalobce měl povinnost dodržet ustanovení platných předpisů týkajících se jeho celního prohlášení, byl povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží. Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze rozumně předpokládat, že je deklarant může mít k dispozici. V tomto smyslu je odvolávání se na rozpory a pochybnosti v rámci následné kontroly podle žalovaného bezpředmětné.

Namítá-li žalobce, že *hlavním zdrojem informací o zboží byl jednatel příjemce pan B., který podle žalobce odsouhlasil závěr celního orgánu při následné kontrole, přičemž v době dovozu žalobci poskytl odlišné informace o dovezeném zboží a tvrdí-li žalobce zboží zařazoval na základě dostupných a předložených podkladů, odborných znalostí a svého nejlepšího vědomí a písemných pokynů příjemce, že navrhoval jako důkaz doklad o jeho komunikaci s příjemcem a celní úřad jej neprovedl, ani se s ním takovýmto důkazem nevypořádal*, žalovaný tomu opouje tím, že celní prohlášení podal žalobce vystupující v pozici nepřímého zástupce a jednající vlastním jménem ve prospěch zastoupené osoby. Správnost údajů v celním prohlášení stvrdil svým podpisem a je proto na něm, aby si zajistil takové podklady a informace o zboží, aby byl schopen zboží v celním řízení správně sazebně zařadit, je také na něm, jakým způsobem si potřebné podklady obstará. Žalovaný dodává, že ve smyslu čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 prováděcí předpis k nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění k datu dovozu, vzniká odpovědnost deklaranta nebo jeho zástupce za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a splnění všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu, odpovídá tak za uvedené údaje do kolonky č. 33 JSD (jednotného správního dokladu) týkající se podpoložky HS. Odpovědnosti se žalobce nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání či porušení povinnosti ze strany příjemce zboží, není tak rozhodné, zda se žalobce spoléhal na dispozice získané od příjemce zboží či došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení z jiných důvodů. K

návrhu důkazu o komunikaci žalobce s příjemcem zboží žalovaný uvádí, že v protokolu o ústním jednání ze dne 27. 4. 2009, č.j. 5478-2/2009-176400 - 021 nevyplyvá, že by žalobce toto navrhoval. S odkazem na výše uvedené by takovýto důkaz nebyl relevantní.

K námitce *týkající se provádění následné kontroly u příjemce zboží a informací, které poskytoval její jednatel*, žalovaný uvádí, že oprávnění ke kontrole zboží po propuštění do režimu volného oběhu celním orgánům vyplývá z ust. § 127 celního zákona, podle odst. 2 písm. b) následná kontrola může být provedena u tuzemského příjemce zboží a dle odst. 3 následná kontrola se provádí kontrolou obchodních dokladů a účetních záznamů a dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení nebo k údajům, které souvisejí s příslušnými obchodními operacemi s tímto zbožím.

Namítá-li žalobce, že zboží bylo shodně sazebně zařazováno ostatními příjemci, kteří v té době dováželi obdobné zboží, a dokonce bylo a je stejným způsobem zařazováno i v ostatních zemích Evropské unie, kde se vedou o zařazení diskuze, žalovaný uvádí, že z uvedeného nelze dovodit, že případy, o kterých hovoří žalobce, se týkají totožného zboží. Žalobce nespecifikuje o jaká řízení by se mělo konkrétně jednat. Žalovaný připomíná, že na žalobci bylo, aby se v případě pochybností o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, informoval a opatřil si všechna možná vysvětlení, aby uvedená ustanovení neporušil; mohlo jít o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží podle čl. 12 Celního kodexu Společenství. Hodlal-li žalobce jako profesionální obchodník dovážet zboží po delší časové období a ve větším množství, řádná péče žalobce měla spočívat pořízení závazné informace.

K domněnce žalobce, že i kdyby v roce 2006 a 2007 k prohlídce zboží v případě pochybností o zařazení povolal celní úřad, bylo by sazební zařazení na úrovni tehdejší znalosti shledáno v pořádku, a k tvrzení, že o závaznou informaci nebylo možné požádat dopředu a že její vydání trvá několik měsíců, žalovaný podotkl, že kdyby celní orgán v řízení o propuštění zboží do režimu volného oběhu kontroloval zboží, kontrola by neprobíhala za účelem ověření správného sazebního zařazení, celní úřad ani neměl takovou povinnost v takovém rozsahu realizovat. Žalobce má objektivní odpovědnost za správnost údajů v celním prohlášení.

K námitkám pod bodem 2/ žalovaný uvádí, že následná kontrola byla u příjemce zboží zahájena 12. 2. 2008 sdělením o provedení následné kontroly č.j. 2634 - 3/08 - 170100 - 24, kdy byl kontrolovanému subjektu sdělen předmět kontroly podle § 127 odst. 5 celního zákona. Kontrolní protokol ze dne 2. 9. 2008 č.j. 2634-27/08-170100-24 obsahuje vlastní kontrolní zjištění, hodnocení při určení správné podpoložky celního sazebníku a popis chyb v sazebním zařazení u jednotlivých JSD. Celní úřad příjemci zboží dodatečnými platebními výměry uložil povinnost uhradit celní dluh, byl vydán splátkový kalendář a příjemce hradil dle tohoto kalendáře. V okamžiku, kdy příjemce zboží neuhradil první splátku, celní úřad zahájil daňové řízení na neuhrazené dodatečné platební výměry s žalobcem Předvoláním k daňovému řízení ze dne 30. 3. 2009 č.j. 5478/2009-176400-021. V tomto předvolání žalobce seznámil se skutečnostmi zjištěnými při následné kontrole u příjemce zboží a nedoplatecích cla u jednotlivých JSD. Dne 27. 4. 2009 proběhlo na celním úřadě ústní jednání s žalobcem, týkající se jeho postavení společného a nerozdílného dlužníka a byl o něm sepsán Protokol o ústním jednání č.j. 5478- 2/2009-176400-021. Žalobci celní úřad dodatečně vyměřil clo jako společnému a nerozdílnému dlužníkovi s příjemcem zboží, jakožto nepřímému zástupci v celním řízení. Žalobci ze žádného právního předpisu nevyplyvalo oprávnění být informován o následné kontrole prováděné u příjemce zboží, kterému bylo následně dodatečnými

výměry vyměřeno clo, a tedy ani oprávnění cokoliv v průběhu provádění následné kontroly uplatňovat.

Namítá-li žalobce, že *neobdržel kontrolní protokol o provedení následné kontroly a že s výsledky možného úniku na cle byl seznámen v Předvolání k daňovému řízení 14 měsíců poté, co byla údajná následná kontrola někde zahájena a 7 měsíců poté, co byla někde ukončena*, žalovaný opouje, že celní dluh v tomto případě vznikl okamžikem přijetí celního prohlášení. Podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu je dlužníkem deklarant; v případě nepřímého zastoupení je dlužníkem také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Z toho plyne, že v okamžiku neuhrzení první splátky cla vyměřeného dodatečnými platebními výměry příjemci zboží je dlužníkem vedle příjemce zboží i žalobce a řízení s ním bylo možno zahájit jako se společným a nerozdílným dlužníkem, jehož odpovědnost za splnění celního dluhu vyplývá z čl. 213 celního kodexu. Žalovaný dále uvádí, že není podstatné, že byl žalobce s výsledky kontroly seznámen 14 měsíců po jejím zahájení a 7 měsíců po jejím ukončení. Relevantní je skutečnost, že celní úřad žalobce náležitě s výsledky následné kontroly seznámil a žalobce měl možnost se k nim vyjádřit. Z Protokolu o ústním jednání plyne, že při ústním jednání dne 27. 4. 2009 na celním úřadu žalobce o předložení kontrolního protokolu o provedení následné kontroly ani o žádné další listiny nežádal. Předvolání k daňovému řízení ze dne 30. 3. 2009, které bylo žalobci doručeno dne 3. 4. 2009 je veřejnou listinou, ze které se žalobce dozvěděl všechny skutečnosti relevantní pro vyměření celního dluhu.

Tvrdí-li žalobce, že v *Předvolání k daňovému řízení ze dne 30. 3. 2009 je jako hlavní podklad pro odpovědnost žalobce citován Kontrolní protokol ze dne 27. 8. 2008, přičemž v dodatečných platebních výměrech je uváděn kontrolní protokol ze dne 2. 9. 2008 a namítá, že ani jeden z nich neobdržel*, žalovaný k tomu uvádí, že došlo zcela zřejmě k omylu v psaní, kdy v Předvolání k daňovému řízení byl nesprávně uveden datum 27. 8. 2009 namísto správného data 2. 9. 2008. Tato námitka však není relevantní vzhledem k předmětu řízení.

K námitkám žalobce, že *uvedení základních podkladů, ze kterých má vyplývat jeho odpovědnost, bylo podle něj nepřesvědčivé a nesrozumitelné, že mu není známo, kdy, proti komu a jakým úkonem byla následná kontrola zahájena, protože ve spise není listina o zahájení kontroly, že jako podklady jsou citovány jakési protokoly o podaném vysvětlení pana B. a není mu známo, jaké se jedná a měly být se zcela jinými formálními náležitostmi, s jiným poučením pro vyslýchanou osobu a jiným statusem, k namítané nezákonnosti postupu celních orgánů vůči němu, nerespektování jeho právního postavení jako nepřímého zástupce, námitce, že se celní úřad vzájemnému postavení žalobce a příjemce zboží vyhnul, že platební výměry budí dojem, že jsou od počátku řízení vedena pouze proti žalobci, že žalovaný mlčí o právním postavení subjektů i o tom o jaká ustanovení právních předpisů se opírá, že k němu bylo přistupováno jako k ručiteli, že jak žalobce tak příjemce zboží měli mít shodná práva a možnosti je uplatnit a že byl zkrácen v právu na spravedlivý proces*, žalovaný uvádí, že následná kontrola příjemce zboží proběhla řádně, byla ukončena kontrolním protokolem a následně bylo dlužné clo vyměřeno. Příjemce zboží se proti dodatečným platebním výměrům neodvolal a řádně ve splátkách plnil celní dluh. V okamžiku, kdy odpovědnost za splnění celního dluhu přešla na společného a nerozdílného dlužníka - žalobce, byl se skutkovým stavem řádně seznámen v Předvolání k daňovému řízení, o předložení jiných podkladů nepožádal. Uvedení podkladů, ze kterých má vyplývat odpovědnost žalobce je dostatečně srozumitelné. Ohledně zahájení následné kontroly u příjemce pak ze zákona nevyplývá povinnost celního orgánu informovat žalobce o probíhajícím dodatečném vyměření cla, ani povinnost seznámit ho s listinou o zahájení následné kontroly. Protokoly o podaném vysvětlení pana B. byly součástí řízení o vyměření cla pro příjemce zboží, ve kterém bylo clo řádně vyměřeno. Námitky žalobce o chybějících

dokumentech ve spise jsou liché, protože tyto dokumenty se týkají původního řízení s příjemcem zboží. Žalovaný má za to, že se nejednalo o nezákonný postup celního orgánu, jak uvádí žalobce, ale o vyměření celního dluhu žalobci v postavení společného a nerozdílného dlužníka dle čl. 213 celního kodexu. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, že měl mít společně s příjemcem zboží od počátku shodná práva, rovněž je nesprávné konstatování žalobce, že společné závazky řeší ustanovení občanského práva, v tomto případě je řeší celní právo. Dlužníkem je podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu deklarant, a v případě nepřímého zastoupení také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Žalobci bylo clo vyměřeno dodatečnými platebními výměry jako společnému a nerozdílnému dlužníkovi, poté co se skutkovým stavem seznámil a měl možnost se k němu vyjádřit.

K námitkám v bodě 3/, kdy žalobce zpochybňuje zákonnost provedené následné kontroly, žalovaný uvádí, že oprávnění ke kontrole zboží po propuštění do režimu volného oběhu celním orgánům vyplývá z ust. § 127 celního zákona a opět odkazuje na odst. 2 písm. b) tohoto ustanovení a odst. 3. Námitka žalobce, že kontrola byla provedena u zcela jiného subjektu než u toho, kterému bylo následně vyměřeno clo, je lichá. Na základě čl. 13 celního kodexu mohou celní orgány provádět veškeré kontroly, které považují za nezbytné pro zajištění bylo řádného používání celních předpisů. Nejednalo se o nedostatky, které odvolatel formuloval uvedením nálezu Ústavního soudu I.ÚS 1835/07, který se týká, nikoliv následné kontroly podle celního zákona, ale kontroly daňové. Při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem jednotlivců na co nejrychlejší propuštění zboží a zájmem na správném stanovení cla, je nutno vzít na zřetel, že celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu vždy důkladně přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě předtím než rozhodnou o propuštění do navrhovaného režimu, takový postup by vedl k zahlcení a prodloužení doby čekání při propuštění zboží. Spravedlivou rovnováhu lze vidět v tom, že celní orgány relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodovaly o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem podle § 127 celního zákona.

K námitkám pod bodem 4/, že celní úřad po ověření údajů v celních prohlášeních při propuštění zboží do navrženého režimu plně akceptoval zařazení zboží navržené deklarantem, žalovaný uvádí, že pokud jde o povahu jednotné správní deklarace (JSD) je sice v celním řízení rozhodnutím, jehož náležitosti stanoví ust. § 104 celního zákona, po věcné stránce se však rozhoduje o propuštění zboží do příslušného režimu. Pokud je součástí rozhodnutí v celním řízení také podpoložka celního sazebníku, neznamená to, že se ve věci rozhoduje o sazebním zařazení zboží. Z čl. 68 a celního kodexu vyplývá oprávnění celních orgánů kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené, požadovat předložení dalších dokladů potvrzujících správnost údajů uvedených v celním prohlášení, dále kontrolovat zboží a případně odebírat vzorky. V těchto případech se ve formuláři JSD vyznačí skutečnost, že celní úřad provedl úplnou vnitřní kontrolu zboží a je tak konstatován soulad zboží, co do druhu a počtu s celními deklaracemi a předloženými doklady. U předmětných dovozů však nedošlo k ověření údajů uvedených v celních prohlášeních (čl. 71 odst. 2 celního kodexu) a tato skutečnost je na všech jednotných správních dokladech vyznačena.

K námitkám pod bodem 5/, že povinností celního úřadu je dbát, aby v jeho rozhodnutích byly uvedeny správné údaje a že za správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku a správné vyměření cla a DPH odpovídá celní úřad, a že žalobce odpovídá jen za údaje týkající se zboží jako takového, žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž za správnost sazebního zařazení nenese odpovědnost celní úřad. Podle čl. 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex

stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem vzniká v souladu se platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, odpovědnost za pravost přiložených dokladů a odpovědnost za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu. Předmětem rozhodování celního úřadu o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování sazebního zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, ale otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do režimu volného oběhu.

Tvrzení žalobce, že postupem celního úřadu došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces je v uvedených souvislostech proto neprůchodné, proto navrhuje, aby soud žaloby podané proti rozhodnutím žalovaného zamítl.

Při jednání, které se konalo 19.11.2013 zástupkyně žalobce trvala na podané žalobě v plném rozsahu. Základní sporné skutečnosti spatřuje v tom, že za prvé není zřejmé, jaké zboží bylo dovezeno, v době kontroly nebylo k dispozici a vzhledem k postupu celního úřadu dle kontrolního protokolu je otázkou, zda zboží bylo správně identifikováno. K tomu poukázala pokud jde o zařazení zboží, že k současnému datu existují již jen dvě položky v celním sazebníku, nikoli více. Druhou spornou skutečností je samotný proces. Žalobce nezpochybňuje solidární odpovědnost deklaranta a příjemce zboží, má však za to, že celní orgány se nezabývaly tím, co to znamená, a to nejen hmotněprávně, ale i procesně. Zda jde o společenství v procesu nerozlučné nebo dělené. V daném případě pakliže každý dlužník vystupuje v procesu sám za sebe, musí mít stejná práva, žalobce nevěděl o kontrole u příjemce a nemohl se k tomu vyjádřit. Celní orgány se tím nezabývaly ani při řešení odvolání. Dále poukázala na čl.189 odst. 2 celního kodexu a pravidla při ověřování zboží; současně namítala, že žalobce žádal o prodloužení lhůty k vyjádření k zahájenému řízení, že si kontrolní protokol musel žalobce obstarat, že v části je řízení na jeden a tentýž dluh vyměřeno dvěma platebními výměry (jak vůči příjemci tak žalobci), nikde není, že mají platit společně a nerozdílně, v rámci insolvenčního řízení vůči příjemci celní úřad přihlašoval celý dluh, ač byl v části zaplacen.

Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě; ohledně ztotožnění zboží, o jaké zboží jde, je uvedeno ve fakturách připojených k JSD, podle údajů v nich lze toto zboží najít v katalogu či prospektech. Poukazuje na to, že žalobce si mohl požádat o závaznou informaci. K porušení procesních práv žalobce nedošlo, protože se mohl seznámit s kontrolním zjištěním při zahájení daňového řízení v Předvolání k daňovému řízení ze dne 30.3.2009, kdy byl s obsahem kontrolních zjištění seznámen.

Městský soud v Praze žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

O námitkách žalobce uvažil takto:

Soud předně, k poukazu žalobce uvedenému před vlastními žalobními body, neshledal, že by rekapitulace odvolacích námitek žalobce v napadených rozhodnutích byla zkreslena. V odůvodnění napadených rozhodnutí je na str. 1-2, při zachování odvolacích bodů vymezených žalobcem, zkráceným způsobem uvedena podstata každého odvolacího důvodu, včetně doplnění odvolání; způsob rekapitulace neměl vliv na závěry k jednotlivým odvolacím důvodům učiněné, žalobce ani konkrétně v čem zkreslení spatřuje neuvádí. Soud proto toliko dodává, že dílem se odvolací důvody kryjí s žalobními body /bod 4) a 5) žaloby s body 5) a 6) odvolání/, dílem je argumentace žaloby rozvinuta, uplatněn nový důvod či do žalobního bodu

shrnutá argumentace z více odvolacích námitek /např. bod 1 a bod 4 odvolání v bodu 1) žaloby/.

Žalobce (bod 1) předně namítá nedostatečné zjištění stavu věci, tvrdí, že nemohlo dojít ke ztotožnění zboží, zboží dovezené na základě JSD již není a nebylo celnímu úřadu při následné kontrole k dispozici in natura. Z postupu při kontrole, tzn. ze způsobu porovnávání zboží podle jeho popisu a údajů v podkladech s obsahem internetových stránek a katalogy, podle žalobce nemůže najisto postavit, jaké zboží bylo skutečně dovezeno a jak mělo být správně zařazeno, podle žalobce důkazy k tomu, jaké zboží bylo skutečně historicky vezeno chybí. Žalobce proto namítá, že zboží bylo zařazeno a procleno správně.

Soud uvedené námitce nemohl přisvědčit.

Žalobce vystupoval v celním řízení jako nepřímý zástupce příjemce zboží. V tomto postavení dle čl. 5 celního kodexu jedná jako zástupce vlastním jménem na účet jiné osoby (zde příjemce zboží) a podle čl.199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex, *podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, pravost přiložených dokladů a dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu.* Podle čl. 42 celního kodexu *poté, co bylo předloženo k celnímu řízení, a na základě povolení celních orgánů, může být zboží prohlíženo nebo z něj mohou být odebírány vzorky za účelem přidělení celně schváleného určení.* Žalobce jako nepřímý zástupce předkládal celnímu úřadu jednotlivé JSD a navrhoval zboží v nich popsané (označené), k němuž byly připojeny požadované doklady (faktury) propustit do navrhovaného režimu volného oběhu. Odpovědnost žalobce jako nepřímého zástupce za uvedení správných údajů v celním prohlášení, tj. za to, že popis zboží (jaké zboží jde), uváděné množství a další údaje odpovídají faktickému dováženému zboží, že je správně stanovena celní hodnota a že dle podávaného prohlášení je toto zboží správně zařazeno do podpoložky celního sazebníku, je odpovědností žalobce, a to objektivní odpovědností. Celní úřad v této fázi při běžném postupu (čl. 62 celního kodexu) na základě mu předloženého celního prohlášení, k němuž byly připojeny všechny doklady nezbytné k propuštění do navrhovaného režimu, toto přijme (čl. 63) a při současném předložení zboží rozhodne o propuštění zboží do navrženého režimu. V této fázi celní úřad, před propuštěním zboží do navrženého režimu sice může (je oprávněn dle čl.68) přistoupit k ověření přijatého celního prohlášení a dokladů k němu připojených, může požadovat jejich doplnění, aby byla potvrzena správnost údajů uvedených v celním prohlášení a může rovněž kontrolovat zboží a případně odebrat z něho vzorky. Z důvodů, na které sám žalobce odkazuje (...hospodářství by nezastavilo) však tak nečinní vždy. Není-li tak celní prohlášení ověřováno (což se vyznačuje na JSD, a v daných případech je doloženo, že k ověřování JSD tímto postupem nedošlo), opírá se použití celních předpisů o údaje v celním prohlášení (čl. 71, bod 2 celního kodexu). Vzniklý celní dluh /přijetím celního prohlášení, resp. propuštěním zboží do volného oběhu/ se zapisuje do evidence podle údajů v celním prohlášení/obdobně je-li požadováno složení jistoty; k poukazu žalobce na čl.189 celního kodexu/. Používá-li žalobce často srovnání s daňovým řízením, lze obecně tzv. běžný procesní postup celního úřadu při propuštění zboží do navrhovaného režimu porovnat s běžně aplikovaným konkludentním vyměřením daně dle údajů uvedených v podaném daňovém přiznání, ověření celního prohlášení s vytykáčím řízením; následnou kontrolu dle celního kodexu (kontrolu po propuštění zboží) s daňovou kontrolou poté, co došlo ke konkludentnímu vyměření daně (srovnání dle zákona č. 337/1992Sb., ve znění pozdějších předpisů, účinného v daném řízení, nikoli nyní platného daňového řádu, pozn.soudu).

Podle čl. 78 odst. 1 celního kodexu v rozhodném znění *po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat. Podle odst. 2) po propuštění zboží mohou celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo.*

Podle § 127 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění do 30.6.2011 *celní orgány jsou oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení. Podle odst. 2) následná kontrola může být provedena u a) tuzemského vývozce nebo tuzemského dovozce, b) tuzemského příjemce nebo tuzemského odesilatele zboží, c) deklaranta....*

Podle uvedených ustanovení tak po propuštění zboží lze tzv. následnou kontrolou u definovaných subjektů „dodatečně ověřit“, zda nedošlo k porušení celních předpisů, tedy zda deklarované údaje v celním prohlášení o zboží a doložené doklady k nim, na základě nichž bylo clo stanoveno /či zboží osvobozeno od cla/ a zboží propuštěno do navrženého režimu, byly správné, pravdivé a úplné, a to včetně správnosti zařazení zboží v celním prohlášení.

Namítá-li žalobce v tomto bodu, že při následné kontrole, jak se dozvěděl z Předvolání k daňovému řízení ze dne 30.3.2009, byl porovnáván „*popis zboží s obsahem internetových stránek, kde je zboží obecně popsáno*“ a že „*zboží bylo rozdílně popsáno v odstavcích 31 JSD, ale přitom podobně popsáno v dovozní faktuře a následně rozdílně zařazeno v odst. 33 JSD*“, a podle žalobce je tak otázkou, na základě čeho kontrolní skupina s určitostí stanovila jaké konkrétní zboží na základě konkrétní JSD bylo dováženo, soud předně zdůrazňuje, že při následné kontrole, pakliže nebylo JSD ověřováno, nemohl být ani jiný postup zvolen, ale bylo nutno vycházet právě z údajů uvedených v celním prohlášení, jak shora uvedené ustanovení celního kodexu stanoví, „zboží může být kontrolováno, pokud ještě může být předloženo“, tomu je nutno rozumět tak, že zboží může předložit deklarant nebo příjemce (nebylo distribuováno na trh). Citace pasáží vytržená z kontextu celého Kontrolního protokolu z 2.9.2008, resp. z částí uvedených v Předvolání ze dne 30.3.2009, pro něž bylo daňové řízení zahájeno vůči žalobci, je úvodem k tabulkám k jednotlivým celním prohlášením, postihuje pak to, co z nich plyne, a to označení zboží v odst. 31 JSD, označení téhož zboží na příslušné faktuře, a zařazení zboží dle celního sazebníku do podpoložky, kdy ačkoliv dle faktur mělo jít o totéž nebo podobné zboží, bylo toto zboží popsáno různě v odst. 31 JSD a současně následně bylo rozdílně zařazeno v odst. 33 JSD. Ve vztahu k jednotlivým fakturám se ohledně druhu toho kterého zboží vyjádřil zástupce příjemce (kontrolovaného subjektu), při kontrole bylo vycházeno také z dokladů tímto zástupcem k dováženému zboží předloženým, např. dne 24.4.2008, a uvedeno rovněž vyhodnocení kontrolní skupiny, přičemž bylo definováno, jaké zboží (v jednotlivých skupinách podle druhu) na základě dokumentace předložené, údajů v celním prohlášení a např. i návodů na instalaci, na obsluhu konkrétního přijímače či internetových stránek bylo předmětem dovozu. Byly vyhodnoceny hlavní funkce konkrétního druhu zboží (například set-top-boxů uvedeno v

čem se jednotlivé typy liší s tím, že si zachovávají hlavní funkci - příjem televizního signálu atd.), to vše s konkrétním odkazem na fakturu společnosti dodavatele a údaje v ní a pod. Obdobně tomu bylo u dalších druhů zboží. Žalobce tak napadá (cituje) uvozovací část k tabulkám, ani příkladmo konkrétně ve vztahu k určitému druhu zboží nečiní sporným konkrétní hodnotící závěr či podklad, např. samotné údaje z JSD v tabulce kontrolní skupinou uvedené, nenamítá, že není oprávněný závěr, že zboží bylo rozdílně popsáno v odst. 31 a podobně popsáno na fakturách a následně rozdílně zařazeno v odst. 33, a to ve vztahu k žádné konkrétně uvedené tabulce č. 1 až č. 6 v Předvolání ze dne 30.3.2009. V daném případě šlo o hotové výrobky druhu a typu označeného na fakturách, o jaké zboží šlo a jakých vlastností proto kontrolní skupina posuzovala dle údajů k takto vymezenému zboží.

V Protokolu o jednání ze dne 27. 4. 2009 sepsaném s žalobcem poté, co mu byl Předvoláním ze dne 30.3.2009 sdělen zevrubně výsledek následné kontroly, který se jej jako nepřímého zástupce příjemce zboží týkal z titulu solidární odpovědnosti za celní dluh, žalobce výslovně na výzvu, aby se vyjádřil k tomu, kdo zboží zařazoval v případech podrobně popsaných v Předvolání, uvedl, že v celních prohlášeních, ve kterých zastupoval společnost příjemce, veškeré údaje vyplňovaly dle písemných dispozic příjemce, i sazební zařazení provedl dle písemných dispozic od příjemce, tzn., že je provedl příjemce sám. Žalobce uvedl, že „zboží fyzicky neviděli, celní prohlášení se vyplňovalo dle podkladů a dispozic od Konsigny....Spoléhalí jsme na to, že Konsigna jako dovozce a prodejce zboží zná, a že celní zařazení je správné a tudíž jsme postupovali dle dispozic. Jak jsme zjistili, stejné instrukce podávali i ostatním zástupcům v celním řízení, kteří potom zboží zařazovali stejně jako naše společnost.... K sazebnímu zařazení zboží uvedenému v předvolání nejsme schopni se jednoznačně vyjádřit, protože zboží nemáme k dispozici a ani jsme ho nikdy neviděli.“ Zástupce žalobce při tomto jednání nepožadoval k předložení žádné listiny k nahlédnutí, neuplatnil žádné námítky proti znění protokolu ani žádné návrhy na doplnění. Následně po tomto jednání, vzhledem k tomu, že žalobce neuplatňoval žádné návrhy na doplnění, byly dne 29. 4. 2009 vydány dodatečné platební výměry.

Námítka žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, je námitkou zcela obecnou. Namítá-li, že k řádnému ztotožnění dováženého zboží za popsaných okolností nemohlo dojít, a nevznáší-li žádnou konkrétní námitku proti těm závěrům předestřeným mu v Předvolání ze dne 30.3.2009 plynoucím rovněž z Kontrolního protokolu z 2.9.2008, které se týkají právě té skutečnosti, jaké konkrétní zboží v tom kterém případě bylo dovezeno a jakým způsobem bylo takto ztotožněno, pak takto uplatněná námitka nemůže obstát. Žalobce jak plyne z uvedeného Protokolu o jednání z 27.4.2009 měl možnost (dostatek prostoru) podat své kvalifikované vyjádření a vznést proti jednotlivým závěrům následné kontroly své námítky a bylo na něm takové vyjádření a námítky podat a vyvrátit výsledky kontrolních zjištění, a to jak ve vztahu ke „ztotožnění“ zboží, tak ve vztahu k jeho celnímu zařazení; obecnou námitku, že nemohlo dojít a nedošlo k řádnému ztotožnění zboží, nelze seznat důvodnou.

Již přímo nepřipadnou se při vědomí odpovědnosti žalobce jako nepřímého zástupce v celním řízení /při množství celních prohlášení jím podaných/ jeví obrana, že „chybí důkazy k tomu, jaké zboží bylo skutečně historicky vezeno“. Důkazem v tomto směru jsou údaje v jím předloženém celním prohlášení a k němu připojených dokladech, a aby v nich bylo zboží dovážené jím dostatečně identifikováno a popsáno v souladu se skutečností nesl odpovědnost, stejně tak jako za správné zařazení dle celního sazebníku. Skutečnost, že zboží „nikdy neviděl“ a uváděl to, co mu řekl příjemce a spoléhal na něho, jej spoluodpovědnosti za celní dluh, kterou na sebe postavením nepřímého zástupce přebírá, nemůže zprostit.

Z téhož důvodu proto není ani věcně relevantní námitka, že postupoval podle písemných pokynů příjemce zboží a dokladů jím předložených. Námitka, že takto zboží bylo zařazováno i ostatními příjemci, že šlo o zboží shodné nemůže obstát nejen proto, že je opět jen obecným poukazem bez konkrétního srovnatelného případu. Je pak otázkou jak může žalobce tvrdit, že šlo o shodné zboží, pakliže dovážené zboží na základě jím podávaných celních prohlášení „nikdy neviděl“. Odpovědnost žalobce jako nepřímého zástupce za uvedení nesprávných údajů v celním prohlášení, konkrétně za zařazení zboží do nesprávné podpoložky celního sazebníku, je odpovědností objektivní. Důvodné proto nemohou být námitky žalobce, že postupoval podle pokynů příjemce zboží, ani námitky, že dané zboží bylo i jinými příjemci a speditérskými firmami zařazováno shodně. Žalobce mohl využít oprávnění dle citovaného čl. 42 celního kodexu Společenství, mohl zažádat i o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží (ZISZ) dle čl. 12 celního kodexu Společenství.

Nedůvodným je rovněž odkaz na přístup jednatele příjemce v rámci prováděné následné kontroly, že „pouze odsouhlasil“ vše; k tomu soud odkazuje na závěry stran procesních námitek níže. Zde proto toliko uvádí, že žalobce mohl v daném řízení tuto namítanou „neaktivní účast“ příjemce zboží zvrátit, ale neučinil tak. Samotné tvrzení žalobce, že mu příjemce zboží podával jiné informace než jednatel příjemce při kontrole celnímu úřadu, i kdyby se toto tvrzení potvrdilo, by nemohlo mít vliv na výsledek ve věci. Žalobce v daném řízení nenavrhoval k důkazu doklady a výpovědi o komunikaci žalobce s příjemcem, jak tvrdí, a namítá-li, že tyto důkazy celní úřad neprovedl a ani se s jejich návrhy nevypořádal, pak nemůže být tato námitka důvodná. Takové návrhy důkazů žalobce v tomto řízení neučinil, neuvedl je v protokolu z 27.4.2009 při ústním jednání (k předvolání z 30.3.2009) a ani následně, dodatečné platební výměry byly vydány již 29. 4. 2009. V tomto řízení ani nepožádal žalobce o prodloužení lhůty k vyjádření a ani v odvolání nebyl takový návrh učiněn. (Pro úplnost lze dodat, že v řízení o celním deliktu, str. 9 rozsudku zdejšího soudu sp.zn. 5Ca 196/2009, tak žalobce učinil, a to v žádosti o prodloužení lhůty k oznámení o zahájení řízení z 22.9.2008; prodloužit lhůtu požadoval do 24.10.2008). Vzhledem k odpovědnosti žalobce za správnost údajů v celním prohlášení a případně vzniklý celní dluh, v důsledku nesprávným údajů o zařazení zboží, pak svědectví zaměstnanců příjemce o komunikaci s ním stran pokynu pro zařazení zboží, popř. zaměstnanců jiných spedičních firem o zařazování zboží by ani nemohlo mít na rozhodnutí v dané věci vliv.

Soud neshledal důvodnou námitku, že se s uplatněnými argumenty v odvolání žalovaný nevypořádal. Z odůvodnění rozhodnutí plyne k 1. i 4. odvolací námitce (str. 3 a 4) sice stručné, ale vzhledem k relevanci tvrzení žalobce, výstižné a dostačující zdůvodnění. Soud v tomto směru pro úplnost považuje za vhodné dodat, jak bylo již poukázáno (a i při jednání), že je soudu z úřední činnosti známo, že s žalobcem bylo před Předvoláním z 30.3.2009, a to již 22.9.2008 zahájeno řízení o celním deliktu, kdy žalobce v odvolání popř. v žalobě uplatňoval obdobné námitky, tyto pak byly vypořádány již v uvedeném správním, potažmo soudním řízení (rozsudek Městského soudu v Praze č.j.5Ca 196/2009-85 ze dne 31.7.2013).

V bodu 2/ žalobce namítá, že řízení, které předcházelo vydání dodatečných platebních výměrů proti žalobci bylo nezákonné a zkracovalo významným způsobem žalobce na jeho právech, míří tím především na to, že nebyl následné kontroly sám účasten a u něho žádná kontrola prováděna nebyla. Ze shora citovaného ust. § 127 odst. 1 celního zákona vyplývá, že účelem následné kontroly je kromě jiného přesvědčit se o správnosti a

úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků.

Je nesporné, že následná kontrola byla provedena u příjemce zboží (KONSIGNA Handel, k.s.) , s nímž byl sepsán Kontrolní protokol o následné kontrole ze dne 2.9.2008, č.j. 2634-27/08-170100-24. Skutečnost, že kontrola byla provedena u příjemce zboží (a nikoli u žalobce jako nepřímého zástupce) není v rozporu se shora citovanými ustanoveními celního kodexu a celního zákona. Z uvedených ustanovení plyne, že výstup z kontroly vede případně k dalším opatřením podle zjištění o porušení předpisů. Zjištění celního dluhu bylo v daném případě sděleno kontrolovanému subjektu, příjemci zboží. Žalobci jako solidárnímu dlužníku byla výše celního dluhu sdělena Předvoláním ze dne 30.3.2009 v rozsahu v tomto předvolání uvedeném spolu s výstupy z kontroly, závěry kontrolní skupiny, vyjádření k nim podaným jednatelem kontrolovaného příjemce zboží, který odpovídal výstupu z Kontrolního protokolu z 2.9.2008 a byl ve vztahu k žalobce relevantní. Tento postup nebyl v rozporu s předpisy. (Možno doplnit, že o porušení předpisů byl žalobce již informován v rámci řízení o celním deliktu od 22.9.2008, kdy rozhodnutí I.stupně bylo vydáno 9.12.2008). V daňovém řízení byl následně sepsán, jak shora již uvedeno Protokol ze dne 27.4.2009 č.j. 5478-2/2009-176400-021, k tomuto jednání byl žalobce předvolán úkonem ze dne 30.3.2009 tj. uvedeným předvoláním. Podrobný popis zjištění z provedené kontroly u příjemce zboží, včetně vyjádření zástupce p. B. k zařazení zboží dal podle soudu žalobci dostatečnou příležitost k tomu, aby uplatnil proti zjištěním obranu a bránil svá práva. Žalobce se při jednání 27.4.2009 k tomu vyjádřil takto, jak shora uvedeno, tedy že vše vyplňoval podle zadání příjemce, spoléhal na něj, zboží nikdy neviděl. Takto k uplatnění svých práv přistoupil poté, co mu rovněž již v Protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. TR-49/08-170100-24, 2634-43/08-170100-24, v rámci řízení o deliktu, byla zjištěná pochybení podrobně popsána, a to rovněž i s odkazem na jednotlivá vyjádření (odpovědi na otázky položené kontrolní skupinou) zástupce kontrolovaného subjektu, tj. zástupce příjemce zboží KONSIGNA Handel, k.s., pana B., který podával svá vysvětlení do Protokolů o podaném vysvětlení ze dne 20.3.2008, 24.4.2008 a 1.7.2008 a kdy všechny zmíněné protokoly byly založeny do správního spisu vedeného o celním deliktu a žalobce se tak s nimi mohl seznámit již v onom řízení a podat námitky; byl na to upozorněn v usnesení o lhůtě na činění návrhů ze dne 22.9.2008.

Soud neshledal, že by samotná skutečnost, že následná kontrola byla provedena u příjemce zboží a bez účasti žalobce, /a že i protokol z 2.9.2008 byl sepsán v nepřítomnosti žalobce/, vedl ke zkrácení žalobce v jeho právech na řádnou procesní obranu. neboť mu byl v rámci řízení o doměření celního dluhu dán dostatečný prostor (jak časově tak věcně) k tomu, aby se s výsledky kontrolních zjištění mohl řádně seznámit, podat svá vlastní vyjádření k věci a uplatnit námitky proti kontrolnímu zjištění. Žalobce v odvolání poukazoval na to, že podle něho nelze vést dvě odlišná řízení v případě téhož celního dluhu a namítl, že měl být účastníkem řízení dovozcem, aby mohl uplatnit svá práva, dovolával se toho však v tom směru, že jen na dovozci bylo zda předloží zboží *in natura*. Námitku, že v tomto daňovém řízení neměl možnost podat k věci řádné a kvalifikované vyjádření (když jiné vyjádření než uvedené do protokolu 27.4.2009 nepodal) neuplatnil (přitom v rámci řízení o deliktu žalobce požádal celní úřad o prodloužení lhůty k podání vyjádření na dobu do 24.10.2008 a své vyjádření pak podal dne 27.10.2008). V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí v této věci nevznese žádné konkrétní námitky proti konkrétnímu zařazení konkrétního zboží pod konkrétní podpoložku celního sazebníku, jak bylo provedeno v rámci následné kontroly, nenavrhl žádné důkazy, nepředložil zboží *in natura*, ač tak učinit mohl, pakliže v bodu 4. odvolání se dovolával ztotožnění zboží.

Pokud žalobce v žalobě poukazuje na to, že u něho žádná kontrola prováděna nebyla a ani žádné kontroly nebyl účasten, a nevznáší žádné konkrétní žalobní námitky a nedovozuje, jakým konkrétním způsobem se jej tato skutečnost dotýká a v čem by provedení kontroly i u něj muselo vést k jinému výsledku řízení, nelze takto obecným výhradám, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces v daném případě, vzhledem k uvedenému postupu v řízení, přisvědčit.

Namítá-li žalobce, že ze správního spisu není zřejmé, jakým úkonem celního úřadu byla zahájena následná kontrola, lze odkázat na Kontrolní protokol z 2.9.2008, z něhož postup jednoznačně plyne; kontrola byla zahájena 12.2.2008 v sídle kontrolovaného subjektu, o jejím provedení byl kontrolovaný subjekt informován Sdělením ze dne 30.1.2008, kde byl uveden předmět kontroly a byl tento vyzván k předložení dokladů a písemností. Poukazuje-li žalobce na protokol z 20.3.2008, byly při něm upřesněny hlavní body kontroly, na které bude zaměřena. Kontrolní protokol ze dne 2.9.2008 i další (viz shora) byl součástí správního spisu ve věci řízení o celním deliktu, žalobce jej tak znal již z tohoto řízení zahájeného 22.9.2008, a je rovněž součástí spisu v dané věci. Argumentaci žalobce, že mu není známo na základě jakých podezření ke kontrole došlo, co bylo jejím předmětem, že byly kontrolovanému subjektu důvody kontroly sděleny až dodatečně a navíc byly „zpřesňovány“ s odkazem na protokol z 20.3.2008 popř. že, byl s výsledky seznámen až po 7 měsících od skončení kontroly, že protokol z 2.9.2008 neobdržel a musel si jej obstarat, že v Předvolání z 30.3.2009 byl protokol označen datem z 27.8.2008 zmatečně, soud proto neshledal důvody, které by mohly fakticky vést ke zkrácení práv žalobce na účinnou obranu.

Soud neshledal s ohledem na již uvedené, že by celní orgány nerespektovaly jeho postavení jako nepřímého zástupce, popř. s ním jednaly jako s ručitelem a porušili právo na spravedlivý proces. Podle ust. čl. 201 odst. 3 celního kodexu – dlužníkem je deklarant, a v případě nepřímého zastoupení také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Žalobci bylo doměřeno clo jako společnému a nerozdílnému dlužníkovi (byť poté, co bylo nejprve doměřeno příjemci, který neuhradil dluh v plné výši); žalobce však měl možnost se ke všem zjištěním z následné kontroly vyjádřit, a tedy i když v samostatném procesu, bylo zachováno jeho právo ve stejném rozsahu jako u příjemce. Podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu došlo k dodatečnému zaúčtování a doměření samostatnými platebními výměry, dojde-li k úhradě celního dluhu kterýmkoliv z dlužníků(solidárních) dluh zanikne.

Pod bodem 3) žalobce zpochybňuje nezákonnost kontroly jako takové. Nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp.zn. I.ÚS 1835/07, jehož se dovolává, byl však překonán Stanoviskem pléna Ústavního soudu pod sp.zn. Pl.ÚS-st. 33/11 ze dne 8. 11. 2011, v němž Ústavní soud k otázce Ústavnosti daňové kontroly zahájené bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, vyslovil, že *„Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších*

předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost. “

V daném případě kontrola u příjemce byla způsobilým podkladem k následným opatřením na základě ní přijímaným, tato opatření nemusí směřovat jen vůči kontrolovanému, záleží na rozsahu zjištění. Pakliže je zjištěno, že na zboží dovezeném vázne celní dluh z důvodu nesprávného zařazení zboží v celním prohlášení (byla zaúčtována částka nižší než částka dlužná ze zákona) zaúčtuje se částka, která má být dovybrána a její výše se sdělí dlužníku. Odpovídají-li za celní dluh dlužníci společně a nerozdílně, je jim výše dluhu za který nesou odpovědnost sdělena. Námitka žalobce, že v rámci následné kontroly nebyly dodrženy procesní postupy a kontrola byla provedena nezákonně, jde o námitku, která předně náležela kontrolovanému subjektu, nicméně jak bylo shora již uvedeno, žalobci nebylo upřeno právo výsledek kontrolních zjištění vyvrátit.

V bodu 4) žalobce tvrdí, že celní úřad (§ 115) akceptoval zařazení při propuštění zboží do volného oběhu. Jak již bylo k bodu 1) námitek uvedeno celní úřad po věcné stránce při předložení JSD rozhoduje o propuštění zboží do příslušného režimu, nerozhoduje o sazebním zařazení zboží. Z čl. 68 celního kodexu sice vyplývá oprávnění celních orgánů kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené, požadovat předložení dalších dokladů potvrzujících správnost údajů uvedených v celním prohlášení, dále kontrolovat zboží a případně odebírat vzorky, v těchto případech se však ve formuláři JSD vyznačí skutečnost, že celní úřad provedl úplnou vnitřní kontrolu zboží a je tak konstatován soulad zboží, co do druhu a počtu s celní deklarací a předloženými doklady. U předmětných dovozů však nedošlo k ověření údajů uvedených v celních prohlášeních (čl. 71 odst. 2 celního kodexu) a tato skutečnost je na všech jednotných správních dokladech vyznačena. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že celní úřad již při propuštění zboží akceptoval i zařazení zboží, jak je navrhl deklarant.

Za důvodnou nelze považovat žalobní námitku ad 5), s odkazem na ust. § 104 odst. 5 celního zákona, ani tvrzení, že nesprávnými údaji, jsou pouze údaje např. o kvalitě, množství zboží, nikoli však údaje o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku. Tuto otázku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.9.2006, č.j. 1 Afs 16/2006-120 (č. 1059/2007 Sb. NSS), v němž uvedl, že předmětem následné kontroly může být rovněž otázka správnosti zařazení zboží pod podpoložku celního sazebníku. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že předmětem rozhodování celního úřadu o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování celního zařazení zboží (zde odkázal na shodný názor Ústavního soudu v usnesení II. ÚS 68/01 ze dne 12.6.2001), ale otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do navrženého režimu; celní orgány nemohou v každém jednotlivém případě přezkoumávat správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku ještě před tím, než rozhodnou o propuštění do navrhovaného celního režimu, spravedlivou rovnováhu lze spatřovat v tom, že relativně rychle propustí zboží do navrhovaného režimu, aniž by přitom rozhodly o zařazení zboží a aniž by se tím zbavovaly možnosti správnost tohoto zařazení následně zkontrolovat postupem dle § 127 celního zákona. Není tak důvodná žalobní námitka, že za správnost zařazení zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku odpovídá za dané situace celní úřad, který žalobcem navrženou podpoložku celního sazebníku uvedl ve svém rozhodnutí o propuštění zboží, a že žalobce odpovídá toliko za údaje týkající se zboží jako takového. Žalobce nese odpovědnost za správnost všech údajů uvedených v celním prohlášení.

Pro úplnost lze odkázat i na rozhodnutí vydaná, kde s námitkami jak jsou v žalobě uvedeny v bodu 4) a 5) se žalovaný vypořádal v bodech V.a VI.

Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné a proto je podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2013

Mgr.Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu